17/11/2026

Σουηδίας Κλεόπας: Η Εκκλησία μας καλεί να υπερβούμε όσα μας χωρίζουν και να ανακαλύψουμε εκείνο που μας ενώνει

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Στην ομιλία του την Κυριακή Η΄ Λουκά, 15 Νοεμβρίου 2026, στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας τόνισε πως η σημερινή παραβολή έχει ιδιαίτερη σημασία και για τη ζωή των ενοριών, ιδιαιτέρως εδώ στη Σκανδιναυΐα, όπου οι Ορθόδοξες κοινότητές αποτελούνται από ανθρώπους διαφορετικών εθνικοτήτων, γλωσσών και πολιτισμικών παραδόσεων.

“Ο Σαμαρείτης της παραβολής δεν ρώτησε τον τραυματισμένο άνθρωπο από ποιά χώρα καταγόταν, ποιά γλώσσα μιλούσε ή σε ποιά θρησκευτική κοινότητα ανήκε. Δεν εξέτασε εάν συμφωνούσε μαζί του. Δεν ζήτησε να μάθει εάν ήταν φίλος ή

εχθρός. Τον βοήθησε επειδή ήταν άνθρωπος. Και αυτό το παράδειγμα οφείλει να καθοδηγεί και τη δική μας εκκλησιαστική ζωή” είπε μεταξύ ο Σεβασμιώτος

Η ομιλία του Μητροπολίτη Σουηδίας κ. Κλεόπα

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή ξεκινά με την ερώτηση ενός νομικού, ενός ανθρώπου δηλαδή που γνώριζε καλά τον Μωσαϊκό Νόμο και ο οποίος πλησιάζει τον Χριστό, όχι με διάθεση μαθητείας, αλλά, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, «ἐκπειράζων αὐτόν».

Τον ερωτά: «Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;» Πρόκειται για ένα ερώτημα που, παρά το γεγονός ότι διατυπώθηκε πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, παραμένει πάντοτε επίκαιρο.

Ο Κύριος παραπέμπει τον νομικό στον ίδιο τον Νόμο, και εκείνος απαντά ότι η ουσία του βρίσκεται σε δύο μεγάλες εντολές, στην αγάπη προς τον Θεό με όλη την καρδιά, και στην αγάπη προς τον πλησίον, όπως προς τον εαυτό μας.
Ο Χριστός επιβεβαιώνει την ορθότητα της απαντήσεως και προσθέτει: «Αυτό να

κάνεις και θα ζήσεις». Ο Κύριος δεν λέγει απλώς «αυτό να γνωρίζεις», αλλά «αυτό να κάνεις», διότι η χριστιανική πίστη είναι τρόπος ζωής. Είναι καθημερινή πράξη.

Μπορεί κανείς να γνωρίζει ολόκληρη την Αγία Γραφή, να είναι εξοικειωμένος με τις εκκλησιαστικές παραδόσεις κι όμως να μην έχει ακόμη κατανοήσει την ουσία του Ευαγγελίου, εάν η καρδιά του παραμένει κλειστή στον πόνο του συνανθρώπου του.

Η σημερινή παραβολή έχει ιδιαίτερη σημασία και για τη ζωή των ενοριών μας, ιδιαιτέρως εδώ στη Σκανδιναυΐα, όπου οι Ορθόδοξες κοινότητές μας αποτελούνται από ανθρώπους διαφορετικών εθνικοτήτων, γλωσσών και πολιτισμικών παραδόσεων. Η Εκκλησία μάς καλεί να υπερβούμε όσα μας χωρίζουν και να ανακαλύψουμε εκείνο που μας ενώνει, την κοινή μας πίστη στον Χριστό και την κοινή μας ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Ο Σαμαρείτης της παραβολής δεν ρώτησε τον τραυματισμένο άνθρωπο από ποιά χώρα καταγόταν, ποιά γλώσσα μιλούσε ή σε ποιά θρησκευτική κοινότητα ανήκε. Δεν εξέτασε εάν συμφωνούσε μαζί του. Δεν ζήτησε να μάθει εάν ήταν φίλος ή εχθρός. Τον βοήθησε επειδή ήταν άνθρωπος. Και αυτό το παράδειγμα οφείλει να καθοδηγεί και τη δική μας εκκλησιαστική ζωή.

Μία ενορία δεν πρέπει να είναι απλώς ένας τόπος όπου συναντώνται άνθρωποι κοινής καταγωγής. Πρέπει να είναι μία οικογένεια αγάπης. Ένας χώρος όπου ο ξένος αισθάνεται ευπρόσδεκτος, ο μοναχικός βρίσκει συντροφιά, ο πονεμένος παρηγοριά και ο νέος άνθρωπος ανακαλύπτει την ομορφιά της πίστεως.

Η χριστιανική μας ταυτότητα δεν αποδεικνύεται μόνο από τη συμμετοχή μας στη Θεία Λειτουργία, αλλά και από τον τρόπο με τον οποίο συνεχίζουμε τη Θεία Λειτουργία μέσα στην καθημερινή μας ζωή.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, με τη γνωστή ποιμαντική του ευαισθησία, υπενθυμίζει επανειλημμένως ότι η τιμή προς τον Χριστό συνδέεται άρρηκτα με τη φροντίδα προς τον φτωχό και τον πάσχοντα συνάνθρωπο. Η αγάπη προς τον Θεό και η αγάπη προς τον άνθρωπο δεν είναι δύο διαφορετικοί δρόμοι. Είναι οι δύο όψεις της ίδιας χριστιανικής ζωής.

Ο κόσμος μας σήμερα διαθέτει εντυπωσιακά τεχνολογικά επιτεύγματα, μεγάλες δυνατότητες επικοινωνίας και πρωτοφανή μέσα μετακινήσεως κι όμως, ο άνθρωπος αισθάνεται περισσότερο μόνος από ποτέ. Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη έρχεται να μας υπενθυμίσει ότι η πρόοδος του ανθρώπου μετριέται με την ικανότητά του να αγαπά και η αγάπη αυτή είναι δύναμη. Είναι η δύναμη που νικά τον εγωισμό, υπερβαίνει τις προκαταλήψεις και μεταμορφώνει τις ανθρώπινες σχέσεις. Είναι η δύναμη που φανερώνει την παρουσία του Θεού μέσα στον κόσμο.

Ας κρατήσουμε στην καρδιά μας τη σημερινή εντολή του Χριστού, όχι ως μία απλή ηθική συμβουλή, αλλά ως δρόμο ζωής και σωτηρίας: «Πορεύου καί σύ ποίει ὁμοίως». Αμήν!